

Interview met Hocine Trari

Nieuws woensdag 6 januari 2016

“Als conservatief zijn betekent dat je wil behouden wat goed is, ben ik graag conservatief”

In november kozen de leden van ACOD Onderwijs Antwerpen drie adjunct-provinciaal secretarissen. Onder hen een relatief nieuw gezicht: Hocine Trari, directeur van de stedelijke basisschool Kriebel in Deurne. Een kennismaking.

Valt je job als directeur te combineren met je syndicaal engagement?

Hocine Trari: ■Als directeur ben je een verlengstuk van het beleid van het schoolbestuur. Toch was dit geen belemmering voor mijn syndicaal engagement. Ik stond altijd open voor opmerkingen van mijn personeelsleden over het beleid dat ik moest voeren en over de eventuele impact op hun arbeidsomstandigheden. Als er nadien toch nog discussie was, dan stuurde ik ze voor syndicaal advies door naar de toenmalige adjunct-provinciaal secretaris Ben Coeck.

Op beleidsniveau, in de directieraad, uitte mijn engagement zich voornamelijk in een kritische opstelling naar het beleid van de stad. Conservatief volgens sommigen, maar als conservatief betekent dat men wil behouden wat goed is, dan ben ik graag conservatief.

Verder ben ik mijn mandaten in de verschillende besturen van ACOD Onderwijs blijven uitoefenen. Enkel mijn functie als verslaggever heeft hierdoor wat aan glans moeten inboeten, tot ergernis van de bestuursleden die geduldig hebben moeten wachten op de verslagen.■

Hoe ben je syndicaal actief geworden?

Hocine Trari: ■Het was een logisch gevolg van mijn breed maatschappelijk engagement, gaande van mijn activiteiten in de oudervereniging tot mijn verkiezing in de districtsraad van Antwerpen. Zo wordt je netwerk een fijne ontmoetingsplek waarin een boeiende wisselwerking ontstaat.

Op één van die maandelijkse vrijdagavondbijeenkomsten in het vrijzinnig ontmoetingscentrum ‘Ons Huis’ in Deurne heeft een bestuurslid van de groep Stedelijk Onderwijs me aangesproken. Onder het motto ‘voeg de daad bij het woord’ ben ik de bestuursvergaderingen van de groep Stedelijk Onderwijs beginnen bij te wonen als belangstellende. In de volgende congresperiodes ben ik dan telkens verkozen in de verschillende besturen. Als je meer dan een decennium je maandagavonden hebt doorgebracht in het ACOD-gebouw in de Ommeganckstraat, dan wordt die plek onmiskenbaar een ankerpunt in je netwerk. Oh ja, misschien is het ook wel iets genetisch, want mijn vader zal dit jaar zijn meer dan ‘40 jaar lidmaatschap van de Algemene Centrale van het ABVV’ vieren.■

Nu ben je adjunct-provinciaal secretaris. Dat is een voltijds engagement. Waarom heb je die stap gezet?

Hocine Trari: ■Ik was naarstig op zoek naar een fijne werkplek in de onmiddellijke nabijheid van de mooiste spoorwegkathedraal en dierentuin van de Lage Landen. Nee, alle gekheid op een stokje, ik ben nog steeds een dromer die gelooft in de maakbaarheid van de samenleving. Daarvoor moet je verantwoordelijkheid opnemen. Of je een school opnieuw op de rails probeert te krijgen na een negatieve doorlichting of in de Seefhoek samen met je burens een straatbarbecue organiseert, no matter what ■ het uitgangspunt blijft steeds hetzelfde: wat is jouw bijdrage aan jouw omgeving opdat je morgen de volgende generatie recht in de ogen kunt kijken?

Ook in de vakbond is dat een gegeven. Hoe kunnen we er in deze snel veranderende samenleving voor zorgen dat jongeren blijven participeren in de vakbond. Want helaas wint ‘ik’ het steeds meer van ‘wij’.■

Wat moeten we ons voorstellen bij ‘de mens’ Hocine Trari?

Hocin Trari: ■In eerste instantie een bevlogen Antwerpenaar met een sterke drang naar rechtvaardigheid. Laat nu juist deze eigenschap een ode zijn aan mijn moeder. Trotse vader van drie rasechte sinjoren die al eens klagen wanneer papa nog maar eens gaat vergaderen. En gelukkig is er ook nog mijn echtgenote Wendy een fantastische juf in het 6de leerjaar. Maar nog veel meer is Wendy mijn soulmate, de vrouw die ervoor zorgt dat ik niet naast mijn schoenen zal lopen. Niet dat dat een probleem is hoor!■